

ud, at vi staa paa Revolutionen, og saa maa de have Vaaben, ellers kunne de Ingenting; de kunne Ingenting, undtagen deres egen Revolution er færdig. Jeg gaar ganske rolig ud fra, at vi have Lov til at tænke konstitutionelt, og da siger Forsætningen ganske simpelt dette, at enten maa Ministeriet skaffe sig lovlige Penge midlertidig, eller det maa gaa. Lovlige Penge kunne de faae i en vis Tid for at fremfalde en Oplosning. Nu raabe de Herrer saa nidkjært paa Oplosning, og da de vare saa ivrige for at blive opløste, saa sagde jeg, at jeg havde et Raad til de Herrer, de kunne nedlægge deres Mandater. Den ærede Ordfører vendte det om til, at det var os, der vilde nedlægge vore Mandater. Det kunne vi betænke os paa; det Raad, jeg gav den ærede Ordfører og kan give ham uafhængig af denne Diskussion, er, at han søger Indemmet hos Vælgerne for denne Vinter. Det kunde være ret behagelig for ham, det kunde styrke hans Stilling til næste Vinter. Jeg fremhæver, at den ærede Ordfører har fremfat en splinterny reaktioner være, at, naar Folkethinget staa paa den konstitutionelle Ret og handler, som det finder rigtigt, saa fremfalder det en Tilstand, om hvilken den ærede Ordfører har sagt, at det er et klart, utvetydigt Grundlovsbrud. Vi fremfalde altsaa, gjøre os skyldige i og ere Uarsag i et klart og utvetydigt Grundlovsbrud, hvis vi ifølge vor Overbevisning om Grundloven give en Afstemning her inde i Salen, der gaar Regjeringen imod. Men vi ere jo alene bundne ved vor Overbevisning. Det er altsaa Logikken i det ærede Medlems splinterny reaktionære være. Det ærede Medlem spørger stadig om Midlerne. Hvorfor? Fordi han har en hel anden Forstaaelse af Opgaven, et helt andet Begreb om Befolkningen og om, hvad vi forstaa ved den moralske Kraft i Samfundet, end jeg. Det ærede Medlem var saa ivrig paa det; han troede, at, naar vi havde haft Provisoriet i Sommer blot et halvt Aar, saa vare vi færdige med det Samme, saa skulde vi absolut skynde os at give efter og bevilge Penge for endelig at komme bort fra Provisoriet, men han glemmer Et, og det er, at Provisoriet er et tvægget Sværd, der rammer stærkest den, der har udsædt det. Jeg bruger det ærede Medlems egne Ord, at hvis Nogen spillede det Kort ud, vilde Spilleren selv komme til at græde, hyle, jamre sig o. s. v. Det var det, jeg forklarede det ærede Medlem i Formiddags. Nu er det ganske vist, at den nuværende Regjering hverken har grædt, hylet eller

jamret sig, det har det ærede Medlem sørget for, han gav dette nemlig strax Kortet tilbage, uden at det behøvede det. Der stod dog Noget tilbage, der var dog nogen Logik, i alt Fald var det et vist Instinkt, der ledede det ærede Medlem, da var der endnu Noget, der hed moralsk Kraft, der ledede det ærede Medlem, da han sagde, at det i det Kortspil vilde gaa de Spillende ilde. Vi have ikke, Samfundet har ikke haft nogen væsentlig Nød af Provisoriet, derimod har Regjeringen, uagtet den fik et temmelig vidt Provisorium, maattet være ganske anderledes bunden med Hensyn til Lillagsbevilling og Efterbevilling eller Udgiften dertil, end den nu vil være efter de Herrer's Finantslov, idet Provisoriet i Sammenligning med denne kun gav dem en skarp afgrændset og snæver Bemyndigelse. Det er den ene Side af Sagen, den anden Side er den, at enhver Mand, der i Virkeligheden har den fornødne sædelige Følelse, vil, naar han kommer til Besindelse, oprøres i sit Indre over, at et lille Land som vort, der har lidt saa mange store Ulykker baade udadtil og ogsaa tilbids i det Indre, skal prøves paa denne Maade, fordi dets frihedselstende Folk værne om sin Ret; det vil trænge sig dybere og dybere ind i Samfundet, men vi kunne godt vente halve og hele Aar, vi kunne holde ud; thi den Opgave, vi stride for, har saa stor Betydning, at vi ikke gaa af Veien for Provisorer. Det vil trænge sig saaledes ind og gjøre sig gjældende, trænge sig ind imellem Regjeringen, Administrationens forskjellige Jørgreninger paa den ene Side og den af Indignation reiste Befolkning paa den anden Side, saa at en saadan Regjering vil blive aldeles umulig i Danmark. Jeg tager et Exempel op (Afbrydelse af Th. Nielsen og flere). De Herrer taler jeg ikke til, jeg taler ikke til de Blinde om Farverne (Afbrydelse). Jeg kan godt forstaa, at de Herrer, der i Dag raabe saa meget paa Midlerne, ikke forstaa det Sprog, som jeg taler (Latter), de have glemt deres Lidd til Vælgerne hjemme. Men lad mig som sagt tage et Exempel, jeg kunde tage Snejs af Exempler, men jeg tager kun et, en Mand som Biskop Monrad. Han var allerede i Oktober naaet saa vidt i Overveielse, at han krævede Indpøkkommen mod Folkethingets Standpunkt. Han sagde: Ja, Folkethinget skal give efter, sandt nok, men hvem skal faae Folkethinget til at give efter? Saa gjorde Folkethinget det selv aldeles uventet for hele Landet, baade for Modstandere og Venner, men den Mand ser